

Arrest

**nr. 65 809 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 9 juni 2011 houdende bepaling van het rolrecht van 9 juni 2011 met kenmerk REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. BUYSSE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 september 2010 en dient een asielaanvraag in op 23 september 2010.

Het dossier van verzoeker wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 december 2010 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Verzoeker wordt op 23 maart 2011 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense afkomst, geboren op (...)1967 te N., waar u samen met uw echtgenote K. K. (O.V. X) en uw vier minderjarige kinderen woonde. Uw echtgenote baatte, tot haar vertrek uit de Russische Federatie, een café/barbecuerestaurant uit in N. U hielp haar sinds 2000 tot uw vertrek in deze zaak.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. U werkte vanaf 28 december 1993 in de gevangenis van T. als bewaker tot 1 september 1996. In de periode van 31 december 1994 tot eind februari 1995 maakte u deel uit van het 'bataljon van N.'. Op 8 september 1996 werd u aangenomen bij de OVD van het arrondissement N. In 1997 werd u overgeplaatst naar de MVD. Op 16 maart 1997 werd u overgeplaatst naar de TPE van V., als elektromonteur. Eind oktober 1999 werd u naar het gebouw van PMK gebracht, waar u 4 à 6 uur werd vastgehouden. Begin november 1999 werd u meegenomen naar het filtratiekamp in T. U werd 2 nachten vastgehouden en mishandeld, waarna u door uw familie werd vrijgekocht voor 800 roebels. Drie dagen later werd u opnieuw meegenomen naar T. Uw vader kwam meteen ter plaatse en u diende het filtratiekamp niet binnen te gaan. Op vraag van B. A. heeft voormalig president Maskhadov zich samen met 11 à 12 medewerkers rond 17 november 1999 in uw woning schuil gehouden voor een periode van 10 à 11 dagen. Op 26 mei 2000 nam u vrijwillig ontslag als elektromonteur. In 2006 of 2007 was er een incident tussen u en S. A., medewerker bij de FSB. Twee dagen hierna kwamen mensen van de FSB naar u toe en vertelden u dat zij een zaak tegen u wilden opstarten. Na betaling van 450.000 roebels was de zaak afgehandeld. In 2009 werd een afgevaardigde van Ramzan Kadyrov naar het arrondissement N. gestuurd. Hierna werden er verschillende huiszoekingen en arrestaties gedaan bij de mensen in uw dorp. In juli 2009 werd u 's nachts vanuit uw café meegenomen door gemaskerde mannen. Er werd een zak over uw hoofd gedaan en u werd naar een kelder, in het gebouw van het hoofd van de politiedienst van T., gebracht. U werd geslagen. U werd verplicht bekentenissen af te leggen over medewerking aan de rebellen tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog en omwille van het feit dat u in november 1999 gedurende een tiental dagen onderdak had geboden aan Maschadov en een tiental medewerkers van hem. U werd hier 4 dagen vastgehouden. U werd vrijgelaten nadat uw familie 6.000.000 roebels betaalde. U diende naar het ziekenhuis van N. te gaan om uw wonden te verzorgen. U leefde van begin april 2010 ondergedoken bij familieleden in Rostov. Nadat u ondergedoken was, vielen mannen 's nachts uw woning binnen, op zoek naar u. Ze stelden vragen over u en bedreigden uw echtgenote. Uw echtgenote K. K. (O.V.6.622.566) verliet hierop de Russische Federatie, samen met uw 4 minderjarige kinderen, op 23 april 2010 en diende op 4 mei 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Hierna werd een overnameverzoek ingediend bij de Poolse autoriteiten. Op 10 juni 2010 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek. Op 29 juni 2010 werd uw vrouw een bijlage 26 quater betekend. Vanaf eind juli 2010 leefde u ondergedoken in T., waar u hielp bij bosontginning. U verliet T. uiteindelijk op 20 september 2010 en reisde met een minibus, via Wit-Rusland en Letland naar België, dat u op 21 september 2010 bereikte. U diende op 23 september 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw aankomst in België had u contact met uw familieleden. Zij vertelden u dat het café van uw echtgenote vernield werd en er nog een huiszoeking had plaatsgevonden bij uw ouders. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw origineel binnenlands paspoort, uw originele huwelijksakte, uw origineel rijbewijs, uw origineel militair boekje, uw origineel werkboekje, het origineel binnenlands paspoort van uw zoon T., het origineel binnenlands paspoort van uw echtgenote, de originele geboorteaktes van uw kinderen K., A., V. en T., de originele medische pensioensverzekering van u en uw gezin, de originele medische verzekeringspolissen van u en uw gezin, een brief van B. A., een kopie 6 pagina's van het travel document van B. A., uitgereikt door het Verenigd Koninkrijk, een enveloppe op uw naam, een origineel bewijs van de BTW-dienst, een originele toelating op naam van uw echtgenote om een zaak op te starten, een kopie van de eigendomsregistratie van een gebouw, een kopie van de eigendomsregistratie van een bouwgrond, een kopie van het grondplan van het café, een kopie van het grondplan van de omgeving van het café en een aanvraagdocument 9 ter op uw naam voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië

eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het raam van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het raam van afdwingen van bekentenissen, als in het raam van zuiver criminele motieven zoals afpersing en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de louter Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in juli 2009 werd opgepakt door gemaskerde mannen, dat u gedurende vier dagen werd vastgehouden, dat u werd mishandeld en dat u werd vrijgelaten na omkoping. U verklaarde dat deze aanhouding verband houdt met het verlenen van onderdak in 1999 aan Maschadov en met uw hulp aan rebellen tijdens de eerste oorlog in 1994. Uit uw verklaringen blijkt dat u met deze zaken uit het verleden 'plots' in 2009 werd geconfronteerd nadat een handlanger van Ramzan Kadyrov in uw district (N.) werd aangesteld als hoofd van de politie (CGVS, p. 22 - 24, 30). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u sinds april 2010 ondergedoken leefde en dat u vanaf april 2010 gezocht wordt, dat het hoofd van de OVD bij uw ouders een huiszoeking deed en dat het café van uw vrouw werd vernield door de autoriteiten (CGVS p. 15, 19, 30 - 31). Hieromtrent legde u een brief voor van B. A. (een banneling woonachtig in Engeland), waarin wordt gesteld dat u gezocht wordt door de Russische veiligheidsdiensten en dat uw leven (en dat van uw familieleden) gevaar loopt op het territorium van de Russische Federatie (zie document 12 in groene map). Uit uw binnenlands paspoort blijkt echter dat u op 15 juni 2010 een internationaal reispaspoort werd uitgereikt in Rostov (zie document 1 in groene map). Nu verklaarde u weliswaar dat u uw internationaal paspoort niet persoonlijk had afgehaald, wat normaal gezien wel moet, maar dat de echtgenoot van uw schoonzus, Y. S., uw paspoort voor u heeft afgehaald (CGVS p.13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat internationale paspoorten in de Russische Federatie in persoon moeten worden aangevraagd en bij afhaling ter plaatse moeten worden ondertekend, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Indien u bovendien op dat moment daadwerkelijk werd gezocht door de FSB (veiligheidsdienst), zoals u laat uitschijnen, is het weinig aannemelijk dat op uw naam een internationaal paspoort werd uitgereikt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de aanvraag van een buitenlands paspoort wordt voorgelegd aan de Federale veiligheidsdienst (FSB). Het feit dat de FSB uw aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal- of reispaspoort heeft goedgekeurd, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u op dat moment door uw autoriteiten worden gezocht op decicieve wijze aan. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de brief van B. geen objectieve bewijswaarde heeft, gezien de onverenigbaarheid van de inhoud ervan met het verkrijgen van een reispaspoort.

Zelf legt u geen enkel overtuigend bewijs voor welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op uw zaak. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs van de problemen die u zou gekend hebben met uw autoriteiten. In verband met het café, waarvan uw vrouw eigenaar was, welk volgens uw verklaringen een maand voor uw gehoor voor het Commissariaat-generaal met de grond gelijk werd gemaakt door de stadsorganisaties (CGVS p.15), dient te worden opgemerkt dat de documenten die u in dit raam voorlegde, met name de eigendomsregistratie van het gebouw, de eigendomsregistratie van de grond met een grondplan van het café en een grondplan van de omgeving, slechts aantonen dat uw echtgenote eigenaar was van dit gebouw, wat hier door mij niet wordt betwist (CGVS p. 15; zie document 19, 20, 21 en 22 in groene map). U legde echter geen enkel bewijs voor van de door u verklaarde vernieling van het eigendom van uw echtgenote, noch van de andere problemen die u zou hebben gekend. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u de Russische Federatie hebt verlaten op 20 september 2010. U reisde per minibus vanuit T., via Wit-Rusland naar Letland (CGVS p.17-18). U verklaarde dat u persoonlijk geen documenten diende te tonen aan de grens met Letland (CGVS p.18). U geeft aan dat u enkel reisde met uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs en uw militair boekje, maar dat u voor uw reis naar België niet in het bezit was van een internationaal paspoort (CGVS p.14). Voorts verklaarde u dat u geen weet heeft of de persoon die u geholpen heeft in het bezit was van enige (valse) reisdocumenten voor u (CGVS p.18). Verder verklaarde u dat u geen afspraken had gemaakt, gezien u met de persoon niet echt hebt gesproken (CGVS p.18). Dat u zo weinig weet over de reismodaliteiten en de hiervoor gebruikte documenten, blijkt niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal

beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Schengenzone. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dit doet bovendien vermoeden dat u moedwillig uw reispaspoort achter houdt voor de Belgische asieldiensten om eventuele gegevens betreffende visa, reisdoel en vertrekdata verborgen te houden.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient er nog op gewezen te worden dat u over een intern vluchtalternatief beschikt binnen de Russische Federatie. Zo blijkt uit uw binnenlands paspoort dat u sinds 22 augustus 2006 officieel geregistreerd bent in Rostov en dat u op 15 juni 2010 een internationaal paspoort werd uitgereikt in de regio Rostov (zie document 1 in groene map). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u geen problemen kende in Rostov (CGVS p.30). Voorts gaf u aan dat u familieleden had, woonachtig te Rostov, bij wie u reeds verbleef van begin april 2010 tot eind juli 2010 (CGVS p.4, p.5). Tenslotte blijkt uit uw verklaringen en uit uw werkboekje dat u gewerkt heeft in Rostov (CGVS p.4; zie document 5 in groene map).

Voor wat betreft het aangebrachte medisch attest van Dr. R. d.d. 25 maart 2011 dient te worden opgemerkt dat dit document niet gericht is aan het Commissariaat-generaal maar wel aan geneesheer-ambtenaar van de Dienst Regularisatie van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie document 23 in groene map). Doch moet worden opgemerkt dat dit attest werd opgesteld door een huisarts, mogelijks op basis van 1 consult (zie start behandeling op datum van opstelling van attest) en enkel en alleen op uw aangeven. De gestelde diagnose blijkt nergens ondersteund door enig medisch en/of psychodiagnostisch onderzoek. Bovendien kan dit attest in geen geval bewijs aanleveren dat de beschreven moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zijn van de door u aangehaalde feiten in uw asielrelaas. Verder dient te worden opgemerkt dat hetgeen hier door de medicus formeel wordt gesteld, met name dat u deze problemen kent ten gevolge van de oorlog in Tsjetsjenië, nooit als formeel bewijs kan gelden. Tot slot dient ten aanzien van het door u vermelde probleem van aandachtsstoornissen en vergeetachtigheid te worden opgemerkt dat uit de kwaliteit van uw gehoor kan worden vastgesteld dat u in staat bent tot het zelfstandig en functioneel verdedigen van uw asielrelaas. De kwaliteit van uw interview laat zien dat de feiten goed gesitueerd zijn in tijd en ruimte en voldoende rijk aan details (data, namen, plaatsen, ...). Dit attest kan de geloofwaardigheid bijgevolg niet herstellen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw militair boekje, uw werkboekje, het binnenlands paspoort van uw zoon T., het binnenlands paspoort van uw echtgenote, de geboorteaktes van uw kinderen K., A., V. en T., allen in origineel voorgelegd, bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De originele medische pensioensverzekering van u en uw gezin en de originele medische verzekeringspolis van u en uw gezin, tonen aan dat u en uw gezin verzekerd was in de Russische Federatie, wat hier evenmin ter discussie staat. Het bewijs van de BTW-dienst en de toelating om een zaak te starten op naam van uw vrouw, tonen aan dat uw vrouw gerechtigd was een zaak op te starten en hiervoor een BTW-nummer kreeg toegewezen, wat in deze beslissing evenzeer niet wordt betwist. De kopie van 6 pagina's van het travel document op naam van B. A., uitgereikt door het Verenigd Koninkrijk, bevat louter persoonsgegevens van laatstgenoemde, wat evenmin wordt betwist in deze beslissing. De enveloppe toont aan dat u post ontvangt uit het Verenigd Koninkrijk.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actie dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het raam van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat hij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathélet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *"dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers"*. Verzoeker meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 van het EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

2.2. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) bevestigen, hervormen of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 9 september 2008, nr. 186.130).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Er wordt bijgevolg niet ingegaan op verzoekers vraag.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Voorts beroept verzoeker zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Ten slotte roept hij de schending in van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en meent hij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 6 van het EVRM in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vervolgens de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie:

- Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatie richtlijn 2004/83 en houden artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging, en het recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek al dan niet ambtshalve te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?

- Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatie richtlijn 2004/83 en houden artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging, en het recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de lidstaat?

3.2. De Raad oordeelt dat beide middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker wordt zijn asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde inzake zijn vluchtrelaas: hij verklaarde in 2009 vastgehouden en mishandeld te zijn door gemaskerde mannen als gevolg van het feit dat hij in 1999 onderdak had verleend aan voormalig president Maskhadov en in 1994 hulp had verleend aan de rebellen, en hij verklaarde sinds april 2010 ondergedoken te leven en gezocht te worden: uit zijn binnenlands paspoort blijkt echter dat hem een 15 juni 2010 een internationaal reispaspoort werd uitgereikt te Rostov en uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt, blijkt dat zulk een paspoort in de Russische Federatie persoonlijk moet worden aangevraagd en bij afhaling ter plaatse met worden ondertekend, bovendien is het weinig aannemelijk dat er een internationaal paspoort op verzoekers naam zou worden uitgereikt, mocht hij op dat moment daadwerkelijk worden gezocht door de FSB (veiligheidsdienst), omdat aanvragen tot het verkrijgen van een buitenlands paspoort aan deze FSB worden voorgelegd (ii) verzoeker zelf geen enkel overtuigend bewijs voorlegde dat een ander licht zou kunnen werpen op zijn zaak: hij legde geen enkel begin van bewijs voor van de problemen die hij zou gekend hebben met de autoriteiten of van de vernieling van de eigendom van zijn echtgenote, hierdoor komt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder in het gedrang (iii) verzoekers verklaringen aangaande zijn clandestiene inreis in de Schengenzone ongeloofwaardig zijn omdat het *quasi* onmogelijk is om de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten (iv) verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt binnen de Russische Federatie (v) verzoeker inzake zijn medische problemen niet aantoont dat deze het rechtstreekse gevolg zijn van de feiten die hij aanhaalt in zijn asielrelaas en dat uit de kwaliteit van het verhoor kan worden afgeleid dat verzoeker in staat is tot het zelfstandig en functioneel verdedigen van zijn asielrelaas (vi) de overige documenten bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoeker geweigerd omdat op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het raam van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoeker uit in het middel kritiek dat zijn vrees niet werd onderzocht, geeft een theoretische uiteenzetting over de toestand in Tsjetsjenië en bedient zich van gemeenplaatsen zonder *in concreto* in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker gaat voorbij aan het motief dat betrekking heeft op het feit dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker enerzijds verklaart gezocht te worden door de FSB maar dat anderzijds deze instantie geen bezwaar heeft gemaakt tegen het afleveren van een internationaal paspoort, aan het motief dat hij geen enkel overtuigend bewijs levert voor zijn verklaringen, aan het motief dat de verklaringen over zijn reisroute ongeloofwaardig zijn en aan het motief dat hij over een intern vluchtalternatief beschikt. Het is dan ook niet ernstig van verzoeker om zonder meer te stellen dat hij voldoet aan de bewijslast.

De Raad is van oordeel dat dergelijk verweer, namelijk dat verzoeker voldoet aan de bewijslast, niet dienend is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Uit de bestreden beslissing en het verhoorverslag van 23 maart 2011 blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn vrees voor vervolging. Er rust echter op elke asielzoeker de verplichting om in elke fase van het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Er mag van hem verwacht worden dat hij de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen, kan hem niet het voordeel van de twijfel worden verleend en vormen zijn verklaringen op zich geen voldoende bewijs van zijn hoedanigheid van vluchteling.

De motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.5. De Raad merkt verder op dat verzoeker, in een poging de Raad ervan te overtuigen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade heeft, zich beperkt tot loutere beweringen zonder daarvan zelfs maar een begin van bewijs bij te brengen. Zo stelt verzoeker dat hij ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst, dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan, dat zijn relaas waarachtig en correct is, dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn en dat dit blijkt uit het dossier en 'mensenrechtenrapporten' en dat het geen betoog behoeft dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekers beweringen geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust immers in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, hetgeen verzoeker *in casu* nalaat te doen. De verwerende partij moet overigens niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn.

3.6. Wat betreft de argumentatie van verzoeker met betrekking tot de artikelen 2 en 3 van het EVRM stelt de Raad dat, niettegenstaande het gegeven dat hij in het raam van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het EVRM rechtstreeks te toetsen (RvS 3 juli 2007, nr 173.134), het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst *in casu* kan worden onderzocht in het raam van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is er echter toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Uit voorgaande bespreking van het middel is gebleken dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn ongeloofwaardige verklaringen aannemelijk te maken, zodat hij zich niet op de elementen van dat relaas kan steunen teneinde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b aannemelijk te maken.

3.7. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een standaardmotivering over de situatie in het land van herkomst stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het dossier werd gevoegd, blijkt dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het raam van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker haalt geen elementen aan die deze vaststellingen, en de informatie waarop deze vaststellingen steunen, kunnen weerleggen. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. De rapporten waarnaar verzoeker verwijst, zijn echter niet van aard om aan te tonen dat de situatie waarnaar wordt verwezen, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter zitting van 23 augustus 2011 legt de verwerende partij een "Subject Related Briefing" voor van 20 juni 2011 over de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Daarin wordt onder meer gesteld (p. 7) dat het aantal geweldincidenten in Tsjetsjenië in 2010 is gedaald en dat er minder incidenten waren dan in 2009. In 2010 was de toename van het aantal geweldincidenten in de gehele Noordelijke Kaukasus te wijten aan een toename van het aantal incidenten in Dagestan en Kabardino-Balkarië, de meeste incidenten vinden nu plaats buiten Tsjetsjenië. De advocaat van verzoeker maakt ter zitting geen bezwaar tegen het neerleggen van deze Subject Related Briefing en verwijst naar pagina 8 van dit document, waarin wordt gesteld dat het onmogelijk is om betrouwbare aantallen te geven van het aantal strijders in Tsjetsjenië. Ook verwijst hij naar pagina 21 van dit document, waarin verwezen wordt naar de aanbevelingen van het UNHCR met betrekking tot het onderzoek van asielaanvragen van asielzoekers uit Tsjetsjenië. Daarin wordt onder meer gesteld dat het UNHCR van mening is dat er voor Tsjetsjeense asielzoekers noch in Tsjetsjenië, noch in andere regio's van de Russische Federatie een intern vluchtalternatief bestaat. De advocaat van verzoeker grijpt dit element aan om erop te wijzen dat het intern vluchtalternatief dat wordt voorgesteld in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker zich in Rostov zou kunnen vestigen omdat hij daar geen problemen had, niet aannemelijk is.

De Raad is van mening dat deze uiteenzetting geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing, dat er voor burgers in Tsjetsjenië geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het raam van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast immers op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het raam van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Een loutere verwijzing naar mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid volstaat geenszins om aan te tonen dat er heden in de regio binnen de Russische Federatie waarvan verzoeker afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge van een internationaal of binnenlands conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Wat het intern vluchtalternatief betreft, wijst de Raad erop dat dit in de bestreden beslissing wordt vermeld in het raam van het onderzoek naar verzoekers vluchtelingenstatus. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt enkel verwezen naar artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en naar de informatie van het Commissariaat-generaal.

3.8. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de landeninformatie en dat verzoeker tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal van 23 maart 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Op het einde van het gehoor werd aan verzoeker gevraagd of hij alle vragen goed had begrepen en of hij de tolk goed had begrepen, wat hij twee maal bevestigend beantwoordde. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld. Een manifeste beoordelingsfout, is gelet op het voorgaande, evenmin aannemelijk gemaakt.

3.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont verzoeker aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot zijn conclusies in de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3.10. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.11. De Raad wijst verzoeker erop dat de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.12. Verzoeker werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij bovendien de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoeker vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2

en 3 van het EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 van het EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, hetgeen gestaafd wordt aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De Raad wijst erop dat artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit verzoekers betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, herhaalt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierboven desbetreffend wordt gesteld.

3.13. Verzoeker voert aan dat uit de interpretatie door het Hof van Justitie (Grote Kamer) van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, blijkt dat opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonst dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een dergelijke bedreiging kan bij wijze van uitzondering geacht worden aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Verzoeker voert aan dat uit het dossier duidelijk blijkt dat verzoekers rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het raam van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar de interpretatie door het Hof van Justitie uitgaat van de vaststelling dat een dergelijke bedreiging bij wijze van uitzondering geacht kan worden aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonst dat er met betrekking tot de door hem aangehaalde problemen sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het raam van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

3.14. Waar verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip "*full jurisdiction*" zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid van het EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de

wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest).

De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”

Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht:

“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.15. In zoverre verzoeker nog stelt dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat hij niet mag antwoorden op de nota van de commissaris-generaal kan hij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

3.16. Wat betreft het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vragen dient te worden opgemerkt dat, daargelaten of het antwoord op de gestelde vraag noodzakelijk is voor het wijzen, krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet, is de Raad niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Op het verzoek wordt daarom niet ingegaan. Overigens, in zoverre verzoeker met deze vragen het niet voorhanden zijn van de mogelijkheid om schriftelijk te antwoorden op de repliek van de verwerende partij bedoelt, blijkt uit geen enkel element dat hij dat wenste te doen, op welke manier en met het gebruik van welke gegevens. Een schending van de rechten van verdediging is derhalve geenszins aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET